

вѣрватъ въ това и, които види се още не сж узнали, че изгарянието по онова врѣме на сготини дюгени и кѣшия въ Сливенъ, Калоферъ, Сопотъ, Н. Загора и другадѣ; избѣсванието на най-богатитѣ и развититѣ Карловци; избиванието на толковъ граждани въ Казанлъкъ, Айтосъ, Карнобатъ и прч. ни най-малко не е предизвикано отъ българетѣ. А пакъ, ако знаехъ тѣ, че въ Ст. Загора се намирахъ нѣколко *бей ки фамилии*, като: Еминъ-бей, Х. Тахиръ бей, Саджкъ-бей, Х. Амимъ-бей, Тефикъ бей, Лай-Ахмедъ, Мехмедъ Календеровъ и други нѣкои, които притежавахъ по 4-5 чифтлици и располагахъ съ живота, имота и честъта на българското население; още ако знаехъ, че Ст. Загорскитѣ, турци въ своя религиозенъ фанатизъмъ надминавахъ и Хасковскитѣ кържалии, и Шуменскитѣ казълбаши, и Цѣбинскитѣ помаци, не би и помислили а не и да вѣрватъ, че Ст. Загорци сж предизвикали опустошението на своя градъ, на своитѣ жилища — на своя имотъ.

Споредъ показаніята на Х. Господина Славовъ и Савва Х. Тодоровъ, Ст. Загорскитѣ турци и други пакъ се рѣшавали да извѣршатъ подобно нѣщо, ако не и въ такъвъ размѣръ.

Въ 1853 год. турцитѣ презъ страстната седмица рѣшили да нападнатъ на църквитѣ сутренъта на Въскрѣсение и като избиятъ българетѣ, които имъ се попаднатъ, послѣ да се впуснатъ и по кѣшията. Единъ отъ заптиитѣ на име Мустафа-чаушъ, съобщилъ това на нѣкой си свой приятель, българинъ, който му работилъ отъ дълго врѣме и лозята, като му заповѣдалъ никому да не обажда освѣнъ на жена си и въ сѣбота вечеръ да отиджтъ въ неговата кѣща. Простия и страховивия българинъ, тръгналъ сутренъта на лозята безъ да извѣсти нѣкому отъ гражданитѣ, а жена му почнала да прибира пари, нанизъ, повги, гривни и д. т. Въ това врѣме дошелъ братъ ѝ отъ село и тя взела да му разказва каквото чула отъ мъжътъ си, той обаче, никакво внимание не обърналъ на думитѣ ѝ. Нъ като отишелъ и видѣлъ да се расхождатъ въоръжени нѣкои извѣстни *бабаити*, усъмнилъ се, отишелъ повторно при сестра си, изелушалъ съ внимание думитѣ ѝ, послѣ обадилъ на нѣкои отъ гражданитѣ. Отъ уста въ уста, слухътъ се прѣснелъ веднага изъ града, гражданитѣ съобщили на каймакамина Абдулъ-Рахима, който билъ твърдѣ добъръ човѣкъ, и който още повече се увѣрилъ въ това отъ своитѣ заптии,